

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4CdoPr/8/2024
Identifikačné číslo spisu:	1318204907
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1318204907.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Svetlovskej a sudcov JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Ing. Maria Dubaňa v spore žalobcu Z. H., narodeného XX. M. XXXX, G., Y. XX, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s. r. o., Bratislava, Heydukova 12, IČO: 47 234 318, proti žalovanej Müller-Transporte, s. r. o., Bratislava, Rybníčná 40, IČO: 35 932 813, zastúpenej Havlát & Partners - advokátska kancelária, s. r. o., Bratislava, Rudnayovo námestie 1, za účasti intervenienta na strane žalovanej Sociálna poisťovňa, Bratislava, Ul. 29. augusta 8 - 10, zastúpenej advokátkou JUDr. Dagmar Kubovičovou, Bratislava, Námestie Biely kríž 3, o určenie rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za pracovný úraz, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-16Cpr/14/2018 (pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 16Cpr 14/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. novembra 2023 sp. zn. 6CoPr/4/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanej a intervenientovi priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 4. augusta 2021 č. k. 16Cpr 14/2018 - 169 určil, že I. za pracovný úraz, ktorý utrpel žalobca 29. augusta 2017 pri plnení pracovných úloh, zodpovedá žalovaná v rozsahu 50 %, II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, III. žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania a IV. intervenientovi na strane žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. Z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca je u žalovanej v pracovnom pomere ako vodič nákladného vozidla od 24. septembra 2012, pričom 28. septembra 2017 utrpel v skladových priestoroch spoločnosti BCS Hardewijk BV, Holandské kráľovstvo pri nakládke tovaru pracovný úraz, v dôsledku ktorého mu bola diagnostikovaná zlomenina holennej a lýtkovej kosti. Zo záverov rokovania ohľadom posúdenia rozsahu zodpovednosti za škodu zo 4. septembra 2017 zistil, že miera zodpovednosti zamestnávateľa za pracovný úraz bola konštatovaná v rozsahu 50 % a na zamestnanca 50 %, keď zo strany zamestnanca sa konštatovalo, že pri nakladaní návesu zamestnancom spoločnosti BCS Hardewijk opustil bezpečné stanoviisko pre vodičov, vošiel do

priestoru medzi vnútornou časťou brány a stohom paliet v skladových priestoroch, čo je porušenie bezpečnostných pokynov, ktoré preukázateľne dostal pri vstupe na pracovisko spoločnosti BCS Hardewijk. Príčina úrazu bola klasifikovaná ako nesprávna organizácia práce, zdržiavanie sa v nebezpečnom manipulačnom priestore nakladky a vykládky, čo je porušenie interných pokynov spoločnosti BCS Hardewijk a príslušných právnych predpisov SR. Z prezenčnej listiny zo školenia BOZP vyplynulo, že žalobca bol 3. septembra 2016 poučený z predpisov z oblasti bezpečnosti práce a technických zariadení príslušnými ustanoveniami Zákonníka práce, zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci v znení neskorších predpisov a ďalšie. Zo slovenského znenia formulára spoločnosti BCS Hardewijk z 29. augusta 2017, ktoré slovenské znenie je prekladom nemeckej verzie, ktorú žalobca podpísal, súd prvej inštancie zistil, že žalobca bol inštruovaný nasledovne: „zatiahnite ručnú brzdu, pod obidve zadné kolesá podložte zaist'ovací klin, vodič nákladného vozidla sa týmto zaväzuje vykonať pred nakladaním vykladaním všetky vyššie uvedené bezpečnostné pokyny.“ V ďalšej časti - iné bezpečnostné predpisy a predpisy o potravinách je uvedené: „je zakázané prechádzať sa po areáli BCS Hardewijk a dávajte pozor na zdvižné vozíky a iné nákladné vozidlá na mieste.“ Vyplnené údaje boli v rozsahu: dátum, čas, činnosť, číslo objednávky, číslo zákazníka, dopravca, národnosť dopravcu, EČV, číslo prívesu, meno a podpis. Z prekladu správy z vyšetrovania spoločnosti BCS Hardewijk z 30. augusta 2017 ďalej zistil, že „žalobca prišiel do ich kancelárie 29.08.2017 a ohlásil nakladanie objednávky vyplnením formulára od spoločnosti BCS Hardewijk. Následne dostal pokyny od pracovníkov kancelárie, aby pristavil svoj kamión k nakladacej bráne č. 12 a zásielku naložil. Keď kamión zaparkoval k správnej nakladacej bráne a všetko bolo zaistené, šofér vošiel do skladu a rozprával sa s pracovníkom povereným nakladaním kamiónu. Keď sa nakladanie kamiónu začalo, šofér čakal v sklade vedľa brány k nakladaciemu priestoru brány č. 12. Medzitým bolo na vozík naložených približne 8 - 10 paliet a pracovník skladu odišiel s vozíkom po ďalšie palety. Keď sa pracovník skladu vrátil k nakladacej bráne, odbočil doľava, aby nastavil vozík do pozície vhodnej na naloženie palety. Pri tomto odbočovaní doľava jeho vozík narazil do hromady prázdnych paliet a posunul ich smerom k šoférovi. Táto hromada prázdnych paliet zasiahla pravú nohu šoféra, ktorá sa zakliesnila medzi prázdnyimi paletami a stenou vstupnej časti nakladacieho priestoru. Pracovník skladu tvrdil, že nevidel šoféra, ktorý bol skrytý medzi prázdnyimi paletami a stenou vstupnej časti nakladacieho priestoru brány č. 12“. Z listu Sociálnej poisťovne zo 12. júna 2018 vyplynulo, že zamestnávateľ oznámil sociálnej poisťovni, že určil mieru zavinenia zamestnanca na vzniku pracovného úrazu v rozsahu 50 %, keď zo strany poškodeného bol porušený právny predpis, pokyn na zaistenie BOZP, príčina úrazu bola klasifikovaná ako nesprávna organizácia práce, zdržiavanie sa v nebezpečnom manipulačnom priestore nakladky a vykládky, čo je porušením interných pokynov spoločnosti BCS Hardewijk BV a príslušných právnych predpisov Slovenskej republiky § 196 ods. 2 písm. a) zákona NR SR č. 311/2001 Z. z., § 12 ods. 2 písm. a) a g) zákona NR SR č. 124/2006 Z. z. Súd prvej inštancie sa stotožnil s argumentáciou žalovanej, podľa ktorej skutočnosť, že žalobca podpísal formulár v nemčine, hoci mu nerozumel, ale porozumel pokynom poučujúceho zamestnanca ako má tento formulár vyplniť, spochybňuje pravdivosť jeho tvrdenia, že nebol riadne poučený. Uviedol, že pokiaľ žalobca nerozumel poučeniu alebo pokynom pracovníka, formulár v nemeckom jazyku podpisovať nemal, pokiaľ ako sám tvrdí, jeho obsahu nerozumel. Ďalej uviedol, že vzhľadom na skúsenosti žalobcu ako vodiča nákladného vozidla, keďže túto prácu vykonáva niekoľko rokov, musel vedieť, že po príchode do inej firmy sa má dopytovať na bezpečnostné pokyny, keď žalobca bol žalovanou preškolený o tom, aby sa na tieto bezpečnostné pokyny u iných zamestnávateľov informoval, ktorú skutočnosť nepoprel a po príchode do spoločnosti BCS Hardewijk vedel, že má dostať poučenie o BOZP v danej spoločnosti a pokiaľ podpísal formulár obsahujúci bezpečnostné pokyny, týmto podpisom potvrdil, že poučeniu porozumel. Bol názoru, že žalovaná predložením prezenčnej listiny zo školenia z 3. septembra 2016 preukázala, že si splnila povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona BOZP preškoliť žalobcu v oblasti BOZP a zároveň, že si overila znalosti žalobcu v tejto oblasti a to záznamom o testovej skúške. Konštatoval, že Zákon o BOZP neukladá zamestnávateľovi povinnosť preškoliť svojich zamestnancov o podmienkach bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci v priestoroch iných zamestnávateľov, keďže zamestnávateľ nemôže poznať vnútorné priestory a pravidlá BOZP iných zamestnávateľov. Aj keď spoločnosť BCS Hardewijk nemala formulár v slovenskom jazyku, súd prvej inštancie prihliadol na argumentáciu žalovanej, podľa ktorej túto požiadavku nemožno vyžadovať, keďže nie je možné zabezpečiť, aby v každom sklade v rámci Európy boli takéto poučenia dostupné pre vodičov v slovenskom jazyku a žalobca potvrdil, že doposiaľ

sa nestretol s tým, aby mu v iných firmách bolo dané písomné poučenie o BOZP. Dospel k záveru, že bez ohľadu na to, či žalobca dostal alebo nedostal písomné poučenie o BOZP v slovenskom jazyku, bolo povinnosťou žalobcu počínať si v súlade s poznatkami, ktoré sú súčasťou vedomostí a zručností v rámci získanej odbornej spôsobilosti a nevstupovať do priestoru, ktorý by mohol ohroziť jeho život alebo zdravie, keď žalobca nemal vykonávať žiadnu nakládku a vykládku tovaru, nemal plniť žiadnu pracovnú úlohu v priestoroch skladu spoločnosti BCS Hardewijk, keďže túto činnosť mali robiť pracovníci danej spoločnosti pomocou vysokozdvížneho vozíka. Uvedené vyplynulo aj zo správy z vyšetrovania spoločnosti BCS Hardewijk, kde sa spomína pracovník poverený nakladaním kamiónu. Práve aj táto okolnosť, že v priestoroch spoločnosti sa prepravujú navíšené palety na vysokozdvížných vozíkoch mala vyvolať u žalobcu pozornosť, že v danom priestore hrozí nebezpečenstvo a žalobca zo svojich skúseností mal vedieť, čo je a čo už nie je bezpečný priestor a preto intervenient na strane žalovanej správne namietol jeho tvrdenie, že v danom prípade nemal kvalifikovanú vedomosť o možnom nebezpečenstve. Uzavrel, že týmto konaním žalobca nielenže porušil prevenčnú povinnosť podľa § 178 ods. 1 ZP, ale aj všeobecne záväzné právne predpisy na zaistenie BOZP, s ktorými bol riadne oboznámený a s ohľadom na pracovné skúsenosti žalobcu, si tento taktiež musel byť vedomý toho, že každá spoločnosť má priestor, ktorý je určený pre vodičov počas doby, keď sa ich vozidlo vykladá alebo nakladá, napriek tomu vstúpil do vnútorného priestoru skladu, postavil sa medzi prázdne palety a stenu, pričom v danom priestore sa nachádzať nemal a pracovník spoločnosti BCS Hardewijk ho pri manipulácii s paletami na vysokozdvížnom vozíku pritlačil o stenu, čím žalobca porušil predpisy BOZP (§ 12 ods. 2 písm. a) a g) zákona BOZP) a toto pochybenie má priamu príčinnú súvislosť so vznikom úrazu. Na základe týchto skutočností videl súd prvej inštancie v predmetnej veci splnenie predpokladov pre čiastočné zbavenie sa zodpovednosti zamestnávateľa za pracovný úraz podľa § 196 ods. 2 písm. a) ZP. Porušenie, ktoré súd prvej inštancie v priebehu konania na strane žalobcu zistil spočívalo v tom, že napriek poučeniu žalovanej, spočívajúce aj v zákaze vstupovať do priestoru, ktorý by mohol ohroziť život alebo zdravie žalobcu, napriek interným predpisom spoločnosti BCS Hardewijk o tom, že je zakázané sa prechádzať po areáli BCS Hardewijk, vstúpil do priestoru, kde sa nachádzať nemal. Bez ohľadu na to, že sa žalobca bránil tým, že ho nikto z pracovníkov neupozornil na nesprávnosť jeho pozície v čase pracovného úrazu, čo súd prvej inštancie vyhodnotil ako účelové tvrdenie, faktom je, že bol žalovanou poučený o tom, že v priestoroch tretích subjektov má vyžadovať riadne poučenie o BOZP a ak žalobca podpísal formulár spoločnosti BCS Hardewijk obsahujúci aj bezpečnostné pokyny v nemeckom jazyku, musí niesť následky svojho konania. Vzhľadom na to, že žalobca porušil predpisy o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci v tom zmysle, že aj napriek poučeniu a jeho vedomosti, že v priestoroch BCS Hardewijk sa pohybujú vysokozdvížne vozíky, pohyboval sa v priestore, v ktorom sa zdržiavať nemal, a o ktorom musel vedieť, že je nebezpečný, videl súd prvej inštancie zavinenie zamestnanca - žalobcu a s poukazom na ustanovenie § 196 ods. 2, písm. a) ZP čiastočne zbavil zodpovednosti zamestnávateľa za pracovný úraz. Vzhľadom na uvedené vyhodnotil mieru zavinenia žalobcu na pracovnom úraze v rozsahu 50 %. Zohľadnil, že konanie žalobcu nebolo jedinou príčinou jeho pracovného úrazu. Ďalším dôvodom bolo, že pracovník na vysokozdvížnom vozíku pri nakladaní paliet zachytil prázdne palety, ktorými pritlačil žalobcu o stenu. Rovnako súd prvej inštancie zohľadnil skutočnosť, že pracovník žalobcu za paletami vidieť nemusel, keďže bol skrytý za prázdny paletami, hoci tvrdil, že mal oblečenú reflexnú vestu. V danom prípade súd prvej inštancie ustálil, že pripísať na vrub žalovanej viac ako 50 % objektívnej zodpovednosti, s ohľadom na zistený skutkový stav, by bolo neprímerané. Pokiaľ žalobca žiadal určiť mieru zavinenia zamestnávateľa 100 %, nad ním určených 50 %, vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie strán sporu rozsudkom z 30. novembra 2023 sp. zn. 6CoPr/4/2022 I. rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti zamietol potvrdil, II. vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, III. žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, IV. intervenientovi na strane žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Odvolací súd súhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaná v konaní

preukázala splnenie zákonných podmienok pre jej čiastočné zbavenie zodpovednosti podľa § 196 ods. 2 ZP, nakoľko žalobcu riadne oboznámila s právnymi predpismi a pokynmi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci (§ 7 ods. 1 ods. 1 písm. a) a c), ods. 5 zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti o ochrane zdravia pri práci), čo v konaní dôkazne preukázala písomnými záznamami zo školení BOZP, na druhej strane žalobca svojim zavineným nedbanlivostným správaním tieto právne predpisy porušil (konkrétne § 12 ods. 2 písm. a), c/ bod 2, písm. g) zákona č. 124/2006 Z. z.). Uviedol, že žalobca bol žalovanou riadne a preukázateľne poučený, že v priestoroch iných zamestnávateľov je povinný dožadovať sa oboznámenia s pokynmi a pravidlami BOZP v jazyku, ktorému rozumie, a v prípade, že mu toto nebude poskytnuté v požadovanej kvalite, poučenie odmietnuť podpísať a kontaktovať svojho zamestnávateľa, pričom ani jeden z týchto dvoch pokynov žalobca nedodrжал a písomné poučenie v nemeckom jazyku, na znak toho, že mu porozumel, svojim podpisom na príslušnom tlačive potvrdil. Dodal, že žalobca bol v písomnom tlačive firmy Hardewijk poučený, že je zakázané prechádzať sa v priestoroch firmy a bol v tomto smere poučený aj svojim zamestnávateľom, že nemôže vstupovať do priestorov a zdržiavať sa v priestore, ktoré by mohli bezprostredne ohroziť jeho život a zdravie (čo skladové priestory, v ktorých vysokozdvížny vozík manipuluje s ťažkými paletami pri nakládke tovaru bezpochyby sú) a takáto vedomosť mala primerane vyplývať aj so žalobcom nadobudnutých pracovných skúseností a dlhoročnej praxe vodiča zahraničnej nákladnej cestnej prepravy. Ďalej uviedol, že žalobca, vzhľadom na dĺžku trvania pracovného pomeru a nadobudnuté skúsenosti, musel byť uzrozumený s tým, že prechádzať sa po priestoroch skladu, v bezprostrednej blízkosti manipulácie vysokozdvížneho vozíka s paletami, nemôže byť bezpečné a rovnako aj s tým, že svojou prítomnosťou v týchto priestoroch porušuje predpisy BOZP, čo platí aj v prípade, ak by bol pravdivý jeho argument, že písomnému ponaučeniu, ktoré mu bolo poskytnuté vo firme BCS HARDERWIRK pre nedostatočnú znalosť nemeckého jazyka plne neporozumel. Odvolací súd konštatoval, že nemohol uveriť argumentu žalobcu, že jeho úroveň znalosti nemeckého jazyka nepostačovala porozumieť jednoduchým a praktickým v každom poučení (či už písomnom alebo ústnom), pokiaľ ide o zásady bezpečného správania sa v skladových priestoroch, zhodných pokynoch, keď žalobca ako dlhoročný vodič zahraničnej nákladnej prepravy bezpochyby musel disponovať aspoň minimálnou znalosťou nemeckého jazyka (verbálnou a písomnou), ktorá postačovala porozumieť vete „Je zakázané prechádzať sa po areáli BCS Hardewijk“, „Es ist verboten am Gelände de BCS Hardewijk herumzugehen“, inak by prácu vodiča v zahraničnej preprave tak dlhé obdobie nemohol vykonávať a v rámci svojej výpovede sám potvrdil, že obvykle dostáva v cudzích prevádzkach poučenia o pravidlách BOZP ústne, pričom porozumieť týmto ústnym pokynom vyžaduje primeranú znalosť cudzieho jazyka. K námietke žalobcu, že bezpečnosť by mu nezabezpečilo ani jeho zotrvanie v mieste určenom pre vodičov, odvolací súd uviedol, že ide len o jeho domnienku, nakoľko z fotodokumentácie je zrejmé, že priestor pre vodičov bol oddelený od skladových priestorov a pokiaľ by žalobca zotrval na tomto pre neho bezpečnom priestore (a nestál medzi paletami a stenou skladu, odkiaľ už nemal únikový priestor) úraz, ktorý sa mu stal (zatláčenie nohy nešťastne sa zosúvajúcimi paletami pri manipulácii vysokozdvížneho vozíka k stene skladu), by sa nemohol stať. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacou argumentáciou žalovanej a bol názoru, že vzhľadom na výsledok sporu bola žalovaná v konaní plne procesne úspešná a preto je namieste o trovách prvoinštančného konania rozhodnúť podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Z uvedeného dôvodu podľa § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v III. výroku tak, že žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP], rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP). V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP namietal, že v prejednávanom spore došlo zo strany odvolacieho súdu k deformácii skutkového stavu, keď odvolací súd dospel k opačnému záveru, než ktorý z vykonaného

dokazovania vyplynul, keďže odvolací súd dospel k opačnému záveru o nadobudnutí skúsenosti žalobcu (že sklady sú bezprostredne nebezpečné), než aký plynie zo skutočnosti, ktoré neboli sporné (že sa žalobca bežne v skladoch podieľal na vykládke a náklade tovaru). Výtkol odvolacieho súdu nelogickosť záverov ku ktorým dospel, keď konštatoval dostatočnú znalosť nemeckého jazyka s odôvodnením, že žalobca by inak nemohol tak dlhé obdobie vykonávať prácu vodiča v zahraničnej preprave. Nelogickosť týchto úvah vzhladol aj v tom, že ak aj žalobca dokáže rozumieť lakonickým pokynom v kombinácii s neverbálnou komunikáciou, nevyplýva z toho, že rozumie celým vetám, bez ohľadu na subjektívne úvahy súdu o ich nenáročnosti. Namietal, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal judikatúrou predloženou v odvolaní. Bol názoru, že interpretácia „zrozumiteľného a preukázaného“ oboznámenia s BOZP, ktorú prezentujú súdy nižších inštancií, je v ostrom kontraste s judikatúrou, ktorá kladie na poučenie kvalitatívne nároky nad rámec podpísania poučenia. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČSSR sp. zn. 1 Cp 42/62, Cpj 37/74 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5CdoPr/6/2023 s tým, že vykladajúc § 7 zákona o BOZP možno dospieť len k záveru, že žalobca nebol zrozumiteľne a preukázateľne oboznámený s predpismi BOZP. Za otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola ešte riešená považoval otázku zodpovednosti za poučenie o BOZP a prenosu zodpovednosti za toto poučenie na zamestnanca. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že zo znenia dovolania zjavne vyplýva, že jeho účelom je snaha o opätovné preskúmanie vysloveného právneho názoru súdov nižších inštancií, ktorého snahou je zabezpečiť opätovný dovolací prieskum už právoplatného rozhodnutia. Bola názoru, že žalobca nešpecifikoval právnu otázku, ktorá podľa neho doposiaľ nebola v praxi dovolacieho súdu vyriešená, iba zmätočne odkazuje na výklad ust. § 7 zákona o BOZP, opätovne polemizuje s jeho výkladom a výkladom, ktorý poskytli súdy oboch inštancií. Zdôraznila, že žalobca spochybňuje iba to, že žalovaná ho mala poučiť aj o BOZP v priestoroch iných subjektov, ktoré jeho zamestnanci navštevujú. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

5. Interveniet vo svojom vyjadrení k dovolaniu zdôraznil, že zo strany žalovanej sa nepochybne jednalo o pokyn z oblasti BOZP a poučenie zamestnanca, že sa musí informovať o konkrétnych podmienkach BOZP v priestore tretích osôb, ktorými sa mal žalobca riadiť a nie o akési žalobcom účelovo moderované „prenesenie zodpovednosti za oboznamovanie zamestnanca s predpismi BOZP na zamestnanca“. Poukázala na vykonané dokazovanie, z ktorého vyplynulo, že žalobca ovláda minimálne základy nemeckého jazyka, keďže s pracovníkmi BCS aj podľa vlastného vyjadrenie komunikoval ohľadom zabezpečenia vozidla, pracovnej obuvi a výmeny paliet, že samotné poučenie o BOZP bolo veľmi stručné a jednoduché a podpísal pokyny o BOZP v nemčine dobrovoľne a bez nátlaku. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol, resp. zamietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom

znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal i/ deformáciu skutkového stavu odvolacím súdom, ii/ nelogickosť záverov ku ktorým dospel odvolací súd, iii/ nezaobranie sa judikatúrou predloženou v odvolaní.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017,

8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

15. Pokiaľ žalobca namieta nesprávne skutkové zistenia nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní, dovolací súd uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

16. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

17. Súdmi nižších inštancií urobené skutkové zistenia a z toho vyvodzujúce skutkové závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené a skutkové závery, na ktorých je založené súdne rozhodnutie majú dostatočnú logickú oporu vo vykonaných dôkazoch. Bez potreby hlbšej analýzy možno konštatovať, že išlo o štandardné a nie svojvoľné zisťovanie skutkového stavu súdmi nižších inštancií, že nepozorovať extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a z nich urobenými skutkovými zisteniami a že v odôvodnení rozhodnutia práve tak dodržali limity na požiadavku nadväznosti medzi skutkovými zisteniami získanými v procese dokazovania a úvahami v procese hodnotenia dôkazov na jednej strane a vyslovenými právnymi závermi na strane druhej.

18. Dovolací súd pripomína, že podľa § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Zároveň je potrebné uviesť, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

19. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil ústavnoprávne deficit v rámci zisťovania skutkového stavu veci, súdy nižších inštancií postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä zásadou formálnej pravdy, zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP) a princípmi všeobecnej spravodlivosti. Zároveň pri zisťovaní skutkového stavu rešpektovali ústavno-procesné zásady (ako sú zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie obsahujú riadne odôvodnenie myšlienkového procesu hodnotenia dôkazov, zo záverov oboch súdov nižších inštancií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové závery nevykazujú známky svojvoľnosti, nelogických úsudkov či zrejmeého omylu. Námietky žalobcu v tomto smere preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené. Dovolací súd v tejto súvislosti navyše uvádza, že pokiaľ odvolací súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že sklady sú bezprostredne nebezpečné a dovolateľ sa domnieva, že pre jeho osobu nebezpečné nie sú, neprišlo zo strany odvolacieho súdu k deformácii skutkového stavu. Pokiaľ súdy nižších inštancií mali za to, že žalobca sa pohyboval v priestoroch, ktoré z logiky veci - z dôvodu

pohybu vysokozdvížných vozíkov s obmedzeným výhľadom a ťažkým nákladom predstavujú rizikové prostredie, je nepochybné, že v tejto otázke dospeli k inému právnomu posúdeniu sporu ako žalobca. Dovolací súd má však za to, že zo skutočností, že táto otázka bola odvolacím súdom posúdená inak ako si predstavoval žalobca nemožno vyvodiť záver, že odvolací súd pristúpil k deformácii skutkového stavu. Skôr je možné konštatovať, že zo strany žalobcu ide o presadzovanie vlastnej predstavy (vôle) na riešenie posudzovanej veci oproti preukázateľne zisteným skutočnostiam.

20. Žalobca ďalej namietal, že súdy nižších inštancií dospeli k nelogickým záverom vo vzťahu k jazykovým schopnostiam žalobcu. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí k tejto otázke uviedol, že „Skutočnosť, že žalobca sa rozprával s pracovníkom, ktorý realizoval nakládku a vykládku tovaru vyplynulo nielen zo správy z vyšetrovania spoločnosti BCS Hardewijk zo dňa 30. augusta 2017, ale aj z výpovede žalobcu, keď uviedol, že ho tento pracovník poprosil, aby mu išiel pomáhať zabaliť tovar. Pokiaľ ide o jazykové schopnosti žalobcu, bolo podľa súdu prvej inštancie zrejmé, že ovláda minimálne základy nemeckého jazyka, keďže s pracovníkom komunikoval ohľadom zabezpečenia vozidla, pracovnej obuvi alebo výmeny paliet“. Odvolací súd k tejto otázke ďalej uviedol, že „Žalobca ako dlhoročný vodič zahraničnej nákladnej prepravy bezpochyby musel disponovať aspoň minimálnou znalosťou nemeckého jazyka (verbálnou a písomnou), ktorá postačovala porozumieť vete „Je zakázané prechádzať sa po areáli BCS Hardewijk“, „Es ist verboten am Gelände de BCS Handerwijk herumzugehen“, inak by prácu vodiča v zahraničnej preprave tak dlhé obdobie nemohol vykonávať (komunikácia na hraničných prechodoch a pod.). Napokon v rámci svojej výpovede sám potvrdil, že obvykle dostáva v cudzích prevádzkach poučenia o pravidlách BOZP ústne, pričom porozumieť týmto ústnym pokynom vyžaduje primeranú znalosť cudzieho jazyka“. Dovolací súd má za to, že myšlienkový postup súdov nižších inštancií v otázke jazykových znalostí žalobcu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, nemožno tomuto postupu vytknúť nelogickosť ani arbitrárnosť a dovolací súd nezistil rozpor súvislostí skutkových okolností prejedávaného sporu s pravidlami formálnej logiky. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

21. K dovolacej námietke dovolateľa, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal judikatúrou, ktorú predostrel v podanom odvolaní dovolací súd uvádza, že súdy oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popisali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd náležite zdôvodnil svoje potvrdzujúce rozhodnutie založené na právnom závere, že súd prvej inštancie rozhodol správne, keď určil zodpovednosť žalovanej v rozsahu 50 %. Takisto zákonným spôsobom odôvodnil prečo žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu a v súlade s jeho právnym nazeraním na spor. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Záverom dovolací súd uzatvára, že právo na

riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

22. Dovolací súd preto s poukazom na vyššie uvedené dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

23. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP (odvolací súd sa svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu). Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

24. Žalobca namietal odklon dovolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke interpretácie zrozumiteľného a preukázaného oboznámenia s BOZP. Mal za to, že súdy nižších inšancií nesprávne vyhodnotili otázku oboznámenia s BOZP a vec nesprávne posúdili po právnej stránke. Tento názor opieral o skutočnosť, že (podľa tvrdenia žalobcu) žalobca nebol zrozumiteľne a preukázateľne oboznámený s predpismi BOZP. Správne mali súdy vec posúdiť tak, že žalobca nebol zrozumiteľne a preukázateľne oboznámený s predpismi BOZP a následne malo byť žalobe žalobcu vyhovené.

25. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovaně vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

26. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci v otázke preukázateľného oboznámenia s predpismi BOZP a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČSSR sp. zn. 1 Cp 42/62, Cpj 37/74 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5CdoPr/6/2023.

27. V rozhodnutí Najvyššieho súdu ČSSR sp. zn. Cp 42/62 najvyšší súd dospel k záveru, že „základným predpokladom pre zbavenie sa zodpovednosti podniku je riadne oboznámenie pracovníka s predpismi o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci alebo s príkazmi, zákazmi a inými pokynmi k zabezpečeniu bezpečnosti a ochrany zdravia. Len s ťažkosťou je možné vysloviť nejaké všeobecné hľadisko v tom smere, akým spôsobom má byť pracovník v uvedenom smere inštruovaný, a to vzhľadom k mnohotvárnosti situácií. Bude tu nutné prihliadať k tomu, akému nebezpečeniu je pracovník pri práci vystavený, aké sú konkrétne pomery na pracovisku a o akého skúseného pracovníka ide atď... O riadne oboznámenie by nešlo v prípade, ak by sa podnik obmedzil iba na to, že by pracovníkovi dal k prečítaniu príslušné bezpečnostné predpisy. Na tomto závere by nemenilo nič, i keby pracovník svojím podpisom potvrdil, že s týmito predpismi bol oboznámený. Tiež iba vyhláška, upozorňujúca na nutnosť dodržiavať určité predpisy požiadavke riadneho oboznámenia, nezodpovedá. Pokiaľ sú stroje opatrené určitým návodom k ich obsluhu, nestačila by táto skutočnosť sama o sebe, pokiaľ nebude preukázané, že s

obsahom návodu, výstrahy, zákazu bol pracovník iným spôsobom riadne oboznámený a že i inak bolo postupované spôsobom zákonom stanoveným pro zbavenie zodpovednosti podniku. Pri tom nestačí, že pracovník bol oboznámený s predpismi vyššie uvedenými, ale podnik musí ďalej preverovať, či si pracovník, a to v miere potrebnej pre bezpečný výkon práce, príslušné predpisy osvojil a musí byť sústavne kontrolované, či sú dodržiavané“.

28. V rozhodnutí Najvyššieho súdu ČSSR sp. zn. Cpj 37/74 najvyšší súd vyslovil, že „predpisy alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci [§ 191 ods. 1 písm. a) a § 191 ods. 2 písm. a) ZP1)] musia byť konkrétne, upravujúce určitý spôsob konania alebo konkrétny spôsob konania zakazujúce. Porušenie predpisov alebo pokynov všeobecného charakteru nemôže mať za následok právne účinky uvedené v § 191 ods. 1 písm. a) a § 191 ods. 2 písm. a) ZP2)“.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5CdoPr/6/2023 zdôraznil, že „k zamietnutiu žaloby došlo po tom, čo súd prvej inštancie ani odvolací súd nezistili existenciu liberačného dôvodu pre zbavenie sa zodpovednosti žalovaného zamestnávateľa, či už úplne alebo čiastočne, za pracovný úraz utrpený zamestnancom (žalobcom), pretože neexistuje konkrétny právny predpis o zaistení bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, upravujúci alebo zakazujúci určitý spôsob konania, ktorý by žalobca ako zamestnanec porušil. Vychádzali zo záverov rozhodovacej praxe (R 11/1976), v zmysle ktorých porušenie predpisov alebo pokynov všeobecného charakteru nemôže mať za následok účinky uvedené v § 196 ods. 1 alebo v § 196 ods. 2 Zákonníka práce. Dovolací súd konštatuje, že tieto závery sú stále aktuálne, pretože podľa § 196 ods. 4 Zákonníka práce pri posudzovaní, či zamestnanec porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci [odsek 1 písm. a) a odsek 2 písm. a)], alebo osobitné predpisy, nemožno sa dovolávať len všeobecných ustanovení, podľa ktorých si má každý počínať tak, aby neohrozil svoje zdravie a zdravie iných“.

30. Dovolací súd, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu súdmi nižších inštancií, ktorým je viazaný (§ 442 CSP), porovnal právne závery, na ktorých v napadnutom rozsudku založil svoje rozhodnutie odvolací súd s podstatou záverov dovolacieho súdu vyjadrených v rozhodnutiach uvádzaných v odseku 26., 27. a 28. a dospel k záveru, že súdy nižších inštancií nevybočili z premís stanovených ustálenou rozhodovacou praxou pre posudzovanie liberačného dôvodu pre zbavenie sa zodpovednosti žalovaného zamestnávateľa za pracovný úraz utrpený zamestnancom.

31. Prejudiciálne vyriešenie otázky poučenia žalobcu s predpismi o zaistení bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci bolo základným predpokladom rozhodovania súdov o existenciu liberačného dôvodu pre zbavenie sa zodpovednosti žalovanej ako zamestnávateľa. Možno konštatovať, že súdy nižších inštancií sa náležitým spôsobom vysporiadali s otázkou zbavenia sa zodpovednosti zamestnávateľa za pracovný úraz, ktorý utrpel žalobca.

32. Odvolací súd k tejto otázke uviedol, že „žalovaná v konaní preukázala splnenie zákonných podmienok pre jej čiastočné zbavenie zodpovednosti podľa § 196 ods. 2 ZP, nakoľko žalobcu riadne oboznámila s právnymi predpismi a pokynmi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci (§ 7 ods. 1 ods. 1 písm. a) a c), ods. 5 zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci), čo v konaní dôkazne preukázala písomnými záznamami zo školení BOZP, na druhej strane žalobca svojim zavineným nedbanlivostným správaním tieto právne predpisy porušil (konkrétne § 12 ods. 2 písm. a), c) bod 2, písm. g) zákona č. 124/2006 Z. z.). Dovolací súd sa stotožňuje so závermi dovolacieho súdu, že žalobca bol žalovanou riadne a preukázateľne poučený, že v priestoroch iných zamestnávateľov je povinný dožadovať sa oboznámenia s pokynmi a pravidlami BOZP v jazyku, ktorému rozumie, a v prípade, že mu toto nebude poskytnuté v požadovanej kvalite, poučenie odmietnuť podpísať a kontaktovať svojho zamestnávateľa, pričom ani jeden z týchto dvoch pokynov žalobca nedodrжал a písomné poučenie v nemeckom jazyku, na znak toho, že mu porozumel, svojim podpisom na príslušnom tlačive potvrdil.

33. Podľa názoru dovolacieho súdu sa tak odvolací súd riešením dovolacej otázky nastolenej žalobcom neodklonil od podstaty všeobecných právnych záverov dovolacieho súdu uvedených v rozhodnutiach,

ktoré boli citované v odsekoch 26., 27. a 28. Nosné dôvody (ratio decidendi) oboch nižších súdnych rozhodnutí, na základe ktorých bola žaloba zamietnutá nie sú v kolízii s právnymi závermi zodpovedajúcimi ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Odvolací súd o nastolenej právnej otázke (s meritórnym významom pre jeho rozhodnutie) rozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu a teda napadnutým rozhodnutím nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP).

34. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania i z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP a za otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola ešte riešená považoval otázku zodpovednosti za poučenie o BOZP a prenosu zodpovednosti za toto poučenie na zamestnanca.

35. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Relevanciu podľa tohto ustanovenia má len právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípadu) - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

36. Dovolací súd zdôrazňuje, že nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 písm. b) CSP je, že ide o otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia.

37. Osobitne významným znakom otázky relevantnej v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je jej zásadný právny význam. Aj za účinnosti nových civilných predpisov je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre tú ktorú prejednávajú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (1Cdo/132/2009, 2Cdo/71/2010, 3Cdo/51/2006, 4Cdo/151/1998, 5Cdo/1/2010, 7Cdo/117/2011). Účelom § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dosiahnuť vyriešenie dosiaľ ešte nevyriešenej právnej otázky (a „zaplnením bielych miest doterajšieho rozhodovania dovolacieho súdu prispieť k vytvoreniu jeho ustálenej rozhodovacej praxe“).

38. Naostatok treba uviesť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je relevantná len otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky vyššie uvedené znaky. Ak z týchto znakov chýba čo i len jeden, nemôže byť dovolanie procesne prípustné.

39. Pre účely ďalšieho výkladu dovolací súd uvádza, že vo všeobecnosti platí, že ak niektorý zákon podmieňuje vznik určitého nároku kumulatívnym splnením viacerých predpokladov, súd žalobe vyhovie iba vtedy, keď sú dané všetky zákonom stanovené predpoklady vzniku nároku, inak žalobu zamietne. Pokiaľ súd žalobe uplatňujúcej taký nárok vyhovie, pre úspech dovolania žalovaného stačí, ak v procesne prípustnom dovolaní dôvodne spochybni správnosť riešenia právnej otázky týkajúcej sa čo aj len jedného z viacerých predpokladov. Iná situácia ale nastáva, keď súd žalobu týkajúcu sa takého nároku zamietne. Žalobca vtedy ako dovolateľ dosiahne v dovolacom konaní úspech len ak opodstatnene spochybni správnosť riešenia buď tej jedinej právnej otázky, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, alebo súčasne všetkých tých otázok, na riešení ktorých spočívalo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

40. Vychádzajúc z obsahu spisu a z obsahu rozhodnutí súdov nižších inštancií, súd prvej inštancie dospel k záveru, že pokiaľ žalobca nerozumel poučeniu alebo pokynom pracovníka, formulár v nemeckom jazyku podpisovať nemal, pokiaľ ako sám tvrdil, jeho obsahu nerozumel. Uviedol, že

vzhľadom na skúsenosti žalobcu ako vodiča nákladného vozidla, keďže túto prácu vykonáva niekoľko rokov, musel vedieť, že po príchode do inej firmy sa má dopytovať na bezpečnostné pokyny, keď žalobca bol žalovanou preškolený o tom, aby sa na tieto bezpečnostné pokyny u iných zamestnávateľov informoval, ktorú skutočnosť nepoprel a po príchode do spoločnosti BCS Hardewijk vedel, že má dostať poučenie o BOZP v danej spoločnosti a pokiaľ podpísal formulár obsahujúci bezpečnostné pokyny, týmto podpisom potvrdil, že poučeniu porozumel. Bol názoru, že žalovaná predložením prezenčnej listiny zo školenia z 3. septembra 2016 preukázala, že si splnila povinnosť podľa § 7 ods. 1 zákona BOZP preškoliť žalobcu v oblasti BOZP a zároveň, že si overila znalosti žalobcu v tejto oblasti a to záznamom o testovej skúške. Zdôraznil, že bez ohľadu na to, či žalobca dostal alebo nedostal písomné poučenie o BOZP v slovenskom jazyku, bolo povinnosťou žalobcu počínať si v súlade s poznatkami, ktoré sú súčasťou vedomostí a zručností v rámci získanej odbornej spôsobilosti a nevstupovať do priestoru, ktorý by mohol ohroziť jeho život alebo zdravie, keď žalobca nemal vykonávať žiadnu nakládku a vykládku tovaru, nemal plniť žiadnu pracovnú úlohu v priestoroch skladu spoločnosti BCS Hardewijk, keďže túto činnosť mali robiť pracovníci danej spoločnosti pomocou vysokozdvížneho vozíka. Práve aj táto okolnosť, že v priestoroch spoločnosti sa prepravujú navrhované palety na vysokozdvížných vozíkoch mala vyvolať u žalobcu pozornosť, že v danom priestore hrozí nebezpečenstvo a žalobca zo svojich skúseností mal vedieť, čo je a čo už nie je bezpečný priestor. Porušenie, ktoré súd prvej inštancie v priebehu konania na strane žalobcu zistil spočívalo v tom, že napriek poučeniu žalovanej, spočívajúce aj v zákaze vstupovať do priestoru, ktorý by mohol ohroziť život alebo zdravie žalobcu, napriek interným predpisom spoločnosti BCS Hardewijk o tom, že je zakázané sa prechádzať po areáli BCS Hardewijk, vstúpil do priestoru, kde sa nachádzať nemal. Mal za nepochybné, že žalobca bol žalovanou poučený o tom, že v priestoroch tretích subjektov má vyžadovať riadne poučenie o BOZP a ak žalobca podpísal formulár spoločnosti BCS Hardewijk obsahujúci aj bezpečnostné pokyny v nemeckom jazyku, musí niesť následky svojho konania. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že žalobca bol žalovanou riadne a preukázateľne poučený, že v priestoroch iných zamestnávateľov je povinný dožadovať sa oboznámenia s pokynmi a pravidlami BOZP v jazyku, ktorému rozumie, a v prípade, že mu toto nebude poskytnuté v požadovanej kvalite, poučenie odmietnuť podpísať a kontaktovať svojho zamestnávateľa, pričom ani jeden z týchto dvoch pokynov žalobca nedodržiaval a písomné poučenie v nemeckom jazyku, na znak toho, že mu porozumel, svojím podpisom na príslušnom tlačive potvrdil. Uzavrel, že žalobca bol v písomnom tlačive firmy Hardewijk poučený, že je zakázané prechádzať sa v priestoroch firmy a bol v tomto smere poučený aj svojím zamestnávateľom, že nemôže vstupovať do priestorov a zdržiavať sa v priestore, ktoré by mohli bezprostredne ohroziť jeho život a zdravie (čo skladové priestory, v ktorých vysokozdvížny vozík manipuluje s ťažkými paletami pri nakládke tovaru bezpochyby sú) a takáto vedomosť mala primerane vyplývať aj so žalobcom nadobudnutých pracovných skúseností a dlhoročnej praxe vodiča zahraničnej nákladnej cestnej prepravy. Mal za to, že žalobca, vzhľadom na dĺžku trvania pracovného pomeru a nadobudnuté skúsenosti, musel byť uzrozumený s tým, že prechádzať sa po priestoroch skladu, v bezprostrednej blízkosti manipulácie vysokozdvížneho vozíka s paletami, nemôže byť bezpečné a rovnako aj s tým, že svojou prítomnosťou v týchto priestoroch porušuje predpisy BOZP, čo platí aj v prípade, ak by bol pravdivý jeho argument, že písomnému ponaučeniu, ktoré mu bolo poskytnuté vo firme BCS HARDERWIRK pre nedostatočnú znalosť nemeckého jazyka plne neporozumel.

41. Žalobca vyvodzuje prípustnosť jeho dovolania z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Ním zadefinovaná právna otázka (zodpovednosti za poučenie o BOZP a prenosu zodpovednosti za toto poučenie na zamestnanca), by mohla mať znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP iba vtedy, ak by výsledok ich riešenia (posúdenia a vyhodnotenia) odvolacím súdom predstavoval jediný a výlučný dôvod, pre ktorý nebolo jeho žalobe vyhovieť. Žalobca ale túto otázku nastolil v inej situácii, v ktorej zamietnutie jeho žaloby opodstatňoval aj samotný záver súdu, že žalobe nebolo možné vyhovieť z dôvodu, že žalobca napriek tomu, že bol žalovanou riadne a preukázateľne poučený, že v priestoroch iných zamestnávateľov je povinný dožadovať sa oboznámenia s pokynmi a pravidlami BOZP v jazyku, ktorému rozumie, a v prípade, že mu toto nebude poskytnuté v požadovanej kvalite, poučenie odmietnuť podpísať a kontaktovať svojho zamestnávateľa, takto nepostupoval, poučenie napriek tomu, že bolo v nemeckom jazyku (ktorému podľa tvrdenia žalobcu žalobca nerozumie) podpísal a v sklade sa pohyboval na miestach, na ktorých sa nemal nachádzať. Súd nižších inštancií dospeli k záveru, že

žalobca bol riadne a preukázateľne poučený, že v priestoroch iných zamestnávateľov je povinný dožadovať sa oboznámenia s pokynmi a pravidlami BOZP v jazyku, ktorému rozumie, a v prípade, že mu toto nebude poskytnuté v požadovanej kvalite, poučenie odmietnuť podpísať a kontaktovať svojho zamestnávateľa. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nemal vykonávať žiadnu nakládku a vykládku tovaru, nemal plniť žiadnu pracovnú úlohu v priestoroch skladu spoločnosti BCS Hardewijk, keďže túto činnosť mali robiť pracovníci danej spoločnosti pomocou vysokozdvížneho vozíka. Predmetná „dovolená“ otázka sa teda v okolnostiach tohto dovolacieho konania netýkala takého záveru, výlučne na ktorom spočíva dovolaním napadnuté rozhodnutie. Takto dovolateľom nastolená otázka má v danom prípade povahu (len) akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Pritom cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán.

42. Napriek vyššie uvedenému dovolací súd uvádza, že otázkou týkajúcou sa dodržiavania BOZP sa najvyšší súd zaoberal vo vyššie uvedenom rozhodnutí sp. zn. Cpj 37/74 v ktorom vyslovil záver, že „Podľa ustanovenia § 191 ods. 2 písm. c) zák. práce sa organizácia zbaví zodpovednosti z časti, ak preukáže, že pracovníkovi vznikla škoda, pretože si počínal v rozpore s obvyklým spôsobom správania tak, že je zrejmé, že aj keď neporušil predpisy alebo pokyny k zabezpečeniu bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, konal ľahkovážne a musel si pri tom byť vzhľadom ku svojej kvalifikácii a skúsenostiam vedomý, že si môže privodiť úraz alebo chorobu z povolania. V tejto súvislosti potom stanovuje § 191 ods. 5 zák. práce, že za takéto ľahkovážne konania nemožno považovať bežnú neopatrnosť a konanie vyplývajúce z rizika práce. V praxi súdov sa citované zákonné ustanovenie správne vykladá tak, že organizácia sa z tohoto dôvodu môže zbaviť čiastočnej zodpovednosti, ak preukáže, že konanie pracovníka je možné charakterizovať ako nebezpečné riskovanie alebo hazardérstvo. Pri úvahe, či konanie pracovníka je možné takto označiť, je treba prihliadať ku kvalifikácii pracovníka, nadobudnutým skúsenostiam, dĺžke doby zamestnania apod. Inak je možné posúdiť rovnaké konanie u mladého, neskúseného a krátku dobu zamestnaného pracovníka a inak u skúseného staršieho pracovníka. Tiež zo mzdových predpisov vyplýva, že zaraďovanie pracovníkov do kvalifikačných tried sa deje tiež podľa ich znalostí bezpečnostných predpisov, ich skúseností a vedomostí o bezpečnosti práce. Pracovník si musí byť vedomý, že si svojim konaním môže privodiť úraz alebo chorobu z povolania. Vyžaduje sa teda kvalifikovaná ľahkovážnosť (pracovník vedel alebo vzhľadom ku svojej kvalifikácii a skúsenostiam musel vedieť, že si svojim konaním môže privodiť úraz alebo chorobu z povolania). Pritom ďalšou podmienkou je (i kedy by konanie pracovníka bolo možné kvalifikovať ako riskantné alebo hazardné), aby išlo o spôsob činnosti, ktorý je v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa pracovníkov. V tom smere je potrebné poukázať na rozhodnutie uverejnené pod č. 35/1970 Sbírky soudních rozhodnutí, podľa ktorého je ľahkovážnym konaním v zmysle ustanovenia § 191 ods. 2 písm. c) zák. práce také konanie, kedy si vzhľadom ku konkrétnej časovej a miestnej situácii na pracovisku počína pracovník spôsobom, pri ktorom vedome podstupuje riziko hroziaceho poškodenia na zdraví, a kedy je toto konanie v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa (pracovník postupuje odlišne od ostatných pracovníkov). Nedá sa tu prehliadať kvalitatívny rozdiel medzi ustanovením § 191 ods. 2 písm. a) a § 191 ods. 2 písm. c) zák. práce. V prvom prípade ide o zavinené porušenie bezpečnostného predpisu alebo pokynu, ktoré je jednou z príčin úrazu, v druhom prípade nejde a ani nemôže ísť o porušenie bezpečnostného predpisu alebo pokynu, ale práve len o ľahkovážne konanie“.

43. Podľa názoru dovolacieho súdu súdy nižších inštancií správne dospeli k záveru, že bez ohľadu na to, či žalobca dostal alebo nedostal písomné poučenie o BOZP v slovenskom jazyku, bolo povinnosťou žalobcu počínať si v súlade s poznatkami, ktoré sú súčasťou vedomostí a zručností v rámci získanej odbornej spôsobilosti a nevstupovať do priestoru, ktorý by mohol ohroziť jeho život alebo zdravie a okolnosť, že v priestoroch spoločnosti sa prepravujú navíšené palety na vysokozdvížnych vozíkoch mala vyvolať u žalobcu pozornosť, že v danom priestore hrozí nebezpečenstvo a žalobca zo svojich skúseností mal vedieť, čo je a čo už nie je bezpečný priestor a s ohľadom na pracovné skúsenosti žalobcu, si tento taktiež musel byť vedomý toho, že každá spoločnosť má priestor, ktorý je určený pre vodičov počas doby, keď sa ich vozidlo vykladá alebo nakladá.

44. Keďže dovolacia námietka žalobcu, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v ňom vymedzenej právnej otázke (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) je nedôvodná, dovolací súd dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 448 CSP zamietol.

45. Dovolací súd uzatvára, že dovolacia námietka žalobcu, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v ňom vymedzenej právnej otázke (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) je nedôvodná, dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je prípustné a vzhľadom na súčasne uplatnený dovolací dôvod spočívajúci v tvrdenej existencii vady zmätočnosti, ktorá by bola porušením práva dovolateľa na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP], naplnenie ktorého dovolací súd nezistil, dovolací súd dovolanie ako celok podľa § 448 CSP zamietol.

46. Žalovaná a intervenient boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol im nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

47. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.